Selma og nordlyset

Bestefar Lennart

Denne boken tilhører

_____

Velkommen til denne eksempelboken! Den er laget akkurat slik din egen blir, av bildene og valgene som vises ved siden av, og viser hvordan en fortelling fra Saga til deg kan se ut. Bla, les og se for deg barnet ditt som helten i sitt eget eventyr.

Selma hadde lest om nordlys i nesten hver eneste bok hun kunne finne. I én bok danset grønne bånd over en svart himmel. I en annen sto det at man måtte vente, vente, vente. Nå sto hun på perrongen med stjerneboken i hånden, og nattoget pustet hvite skyer ved siden av henne.

«Tenk om det begynner å danse mens vi sover?» sa Selma. «Da får du vekke meg», sa storebror Oliver og dro i sekken sin. Bestefar Lennart holdt opp billettene. «Først finner vi kupeen.» Selma steg inn på toget. Én kveld til, tenkte hun. Snart er den her.

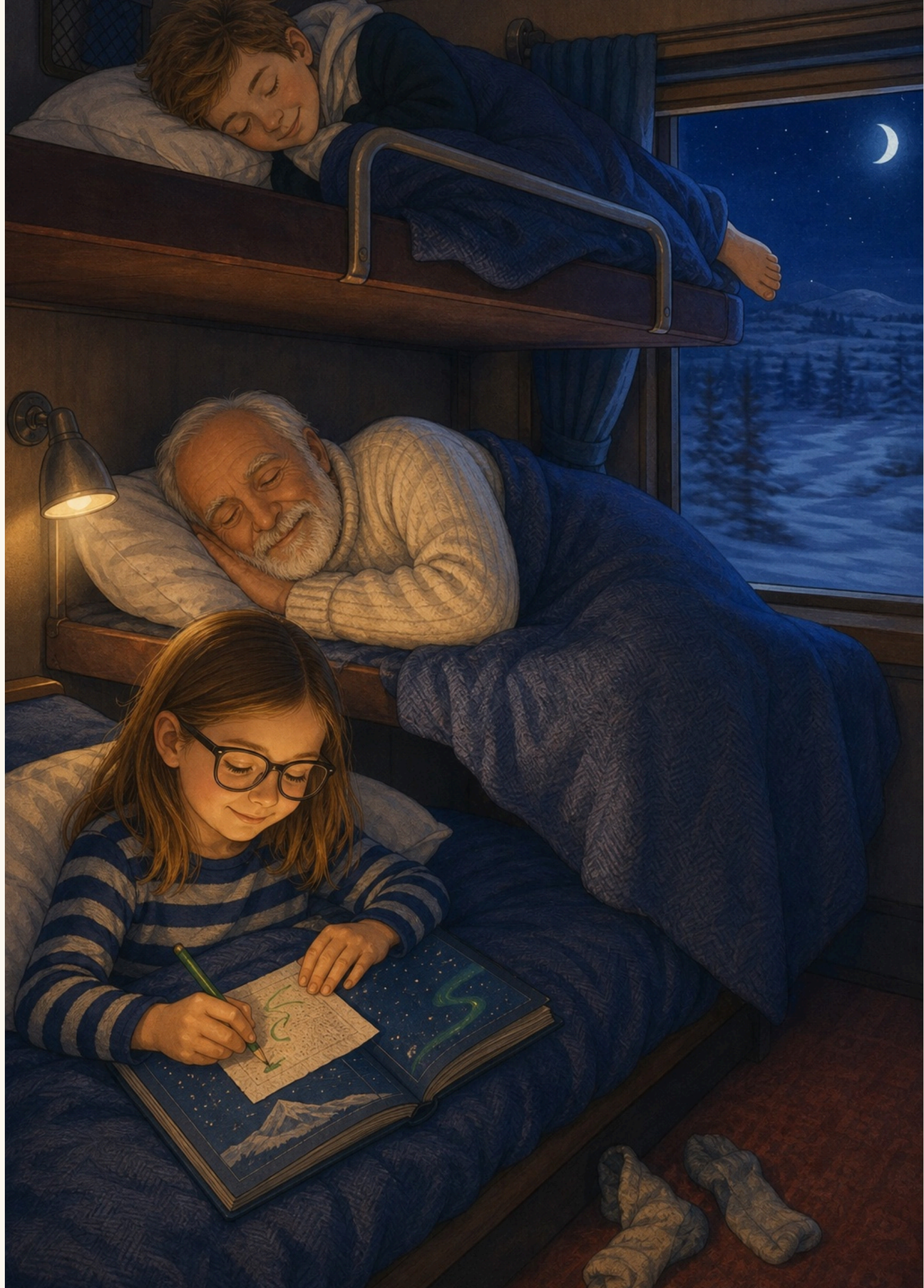

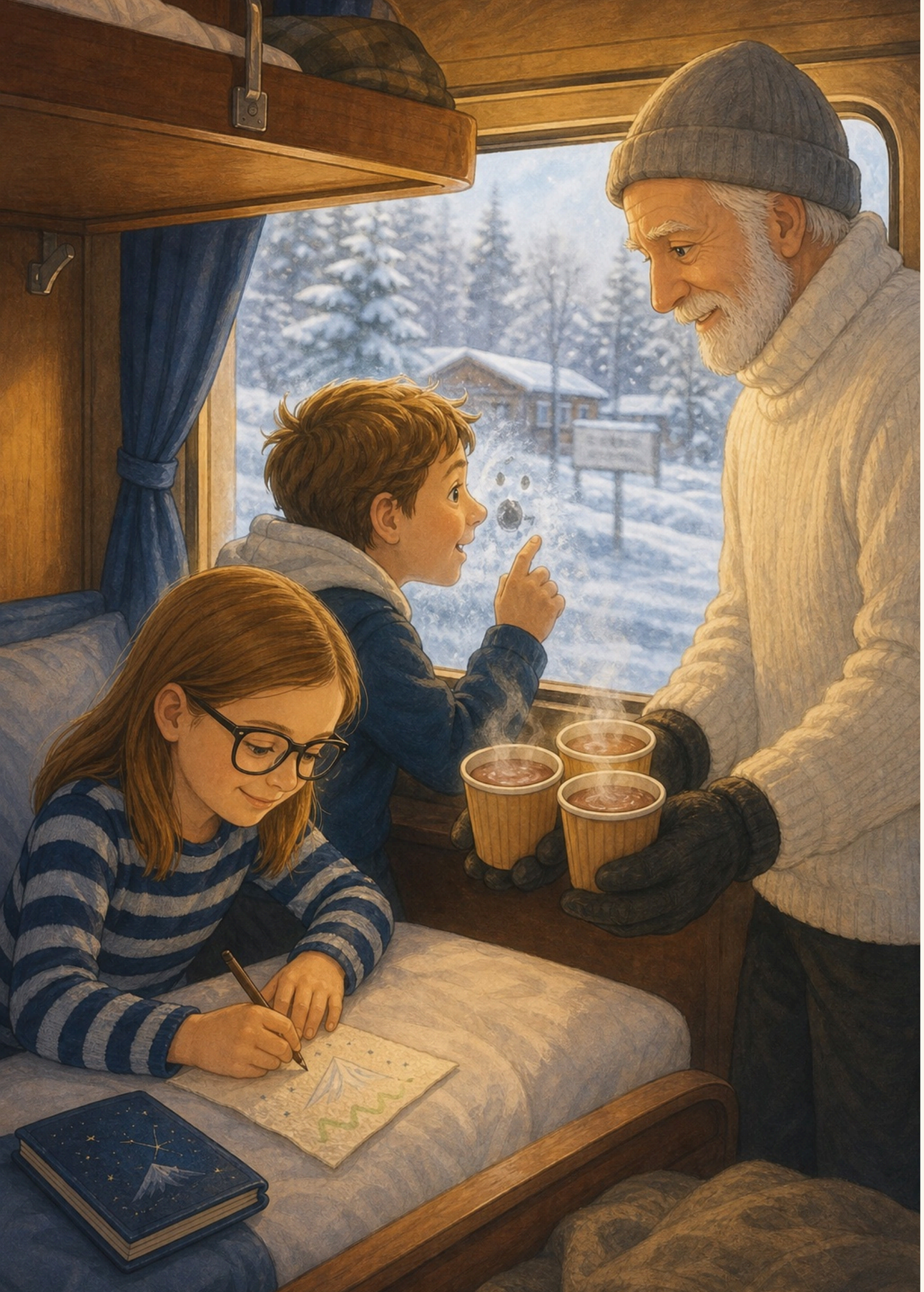
Restaurantvognen gynget mykt mens toget dro nordover. Selma spiste kjøttboller med tyttebær og kikket mellom gardinen og vinduet. Grantrærne der ute fór forbi som svarte penselstrøk.

«Ser du noen stjerner?» spurte Oliver med potet på gaffelen. «Tre», sa Selma. «Nei, fire. Den lille der også.» Bestefar Lennart lente seg fram. «De små synes best når man ser lenge.» Selma tok en serviett og laget fire prikker med pennen. Oliver tegnet en femte, selv om han sa at det bare var en prikk ved et uhell. Toget rullet videre, videre, videre.

I kupeen lå køyesengene som en liten stabel. Oliver tok den øverste med én gang. Bestefar fikk den i midten. Selma krøp inn i den nederste og fant Olivers sokker på gulvet, to triste pølser som hadde mistet føttene sine.

Da taklampen ble slukket, tente Selma den lille leselampen sin. I stjerneboken var det et bilde av mennesker, bitte små under grønne slynger. Selma tegnet en grønn krusedull ved siden av prikkene på servietten. Skinnene sa klakk-klakk, klakk-klakk under henne. Én kveld til, tenkte Selma, og holdt servietten flat mot boken.

Da Selma våknet, var verden utenfor vinduet hvit. Hvite grantrær. Hvite bakker. Hvite hauger på takene ved små stasjoner. Til og med himmelen var lys som et tomt ark.

«Snø!» sa Selma, selv om ingen kunne ha gått glipp av den. Oliver satte nesen mot ruten. «Noen har mistet mel over hele landet.» Bestefar Lennart kom tilbake med varm sjokolade i pappkrus. Selma tegnet en hvit topp på servietten, ved siden av prikkene og den grønne krusedullen. Mellom trærne gled et skilt forbi. Snart skulle de gå av.

Landsbyen lå stille mellom snødekte grantrær og myke fjellsider. Da kvelden kom, tok Selma på seg lue, votter og tykk jakke. Oliver ble med ut, selv om han sa at han mest ville prøve fjellstøvlene sine. Bestefar tok hodelykten, men lot den være slukket.

De så opp. Grå skyer dekket alt, fra skorsteinsrøyken til fjellkanten. Ikke én stjerne tittet fram. «Første hinder», sa Selma og skrev SKYER på servietten. Oliver dro skjerfet over nesen. «Det hinderet har hele himmelen i seg.» Én kveld til, tenkte Selma. I morgen har skyene kanskje flyttet på seg.

Neste kveld var skyene tynnere. Selma så en blek prikk høyt oppe, kanskje en stjerne, kanskje en liten åpning. Men landsbyens lamper lyste ved veien, vinduene og skiløypa. Over takene ble himmelen brungrå.

«Andre hinder», sa Selma. «Lamper.» På servietten fikk SKYER selskap av LAMPER. Prikkene, den grønne krusedullen og den hvite toppen trengte seg nå sammen på det samme lille papiret. Oliver så ut og ristet på hodet. «Det blir aldri noe av det.» Bestefar Lennart brettet ut et kart over fjellet. Selma så de runde høydekurvene. Én kveld til, tenkte hun.

Den tredje kvelden pakket Selma for alt. Stjerneboken. Servietten. Et ekstra skjerf. En sjokoladeplate. Votter som faktisk var hennes egne, ikke Olivers. Bestefar fylte termosen, og Oliver fikk bære den. «Større skuldre», sa han og skjøt brystet så mye fram at han nesten mistet lua.

Utenfor døren lå skyene lavt over landsbyen, som et teppe som hadde glidd ned fra himmelen. Selma la kartet oppå tingene sine. Da gled boken, skjerfet og servietten ned på gulvet. Sjokoladeplaten gled inn under benken. «Tredje hinder», sa Oliver. Selma satt midt i rotet. Nå måtte hun se bedre etter.

Selma samlet sammen tingene sine og glattet ut servietten på gulvet. Først prikkene. Så den grønne krusedullen. Den hvite toppen. SKYER. LAMPER. Alt var der. Hun åpnet stjerneboken på bildet med mennesker langt borte fra byens lys.

I kanten var det et lite fjell over tåken. Selma la fingeren på den hvite toppen og så på bestefars kart. «Hvis vi går opp dit», sa hun, «havner lampene nedenfor. Og hvis skyene ligger lavt også.» Bestefar Lennart leste kartet en stund. «Rolig vær og merket sti. Da går det.» Oliver holdt fram sjokoladen. «Jeg bærer termosen.» Én kveld til, tenkte Selma. Denne kvelden.

Den siste kvelden knirket snøen under tre par fjellstøvler. Selma gikk først på den merkede stien og telte røde kryss på stolpene. Én, to, tre. Bak henne lyste bestefars hodelykt en varm sirkel på snøen. Oliver bar termosen så forsiktig at han gikk som om den var laget av glass.

«Er vi snart framme?» spurte han etter fem kryss. «Ikke ennå», sa Selma. «Men se. Lampene er mindre.» Landsbyen glitret langt der nede, og skyene krøp langs skråningen. Selma dro glidelåsen helt opp til haken. Én kveld til, tenkte hun, men nå betydde det bare noen få skritt til.

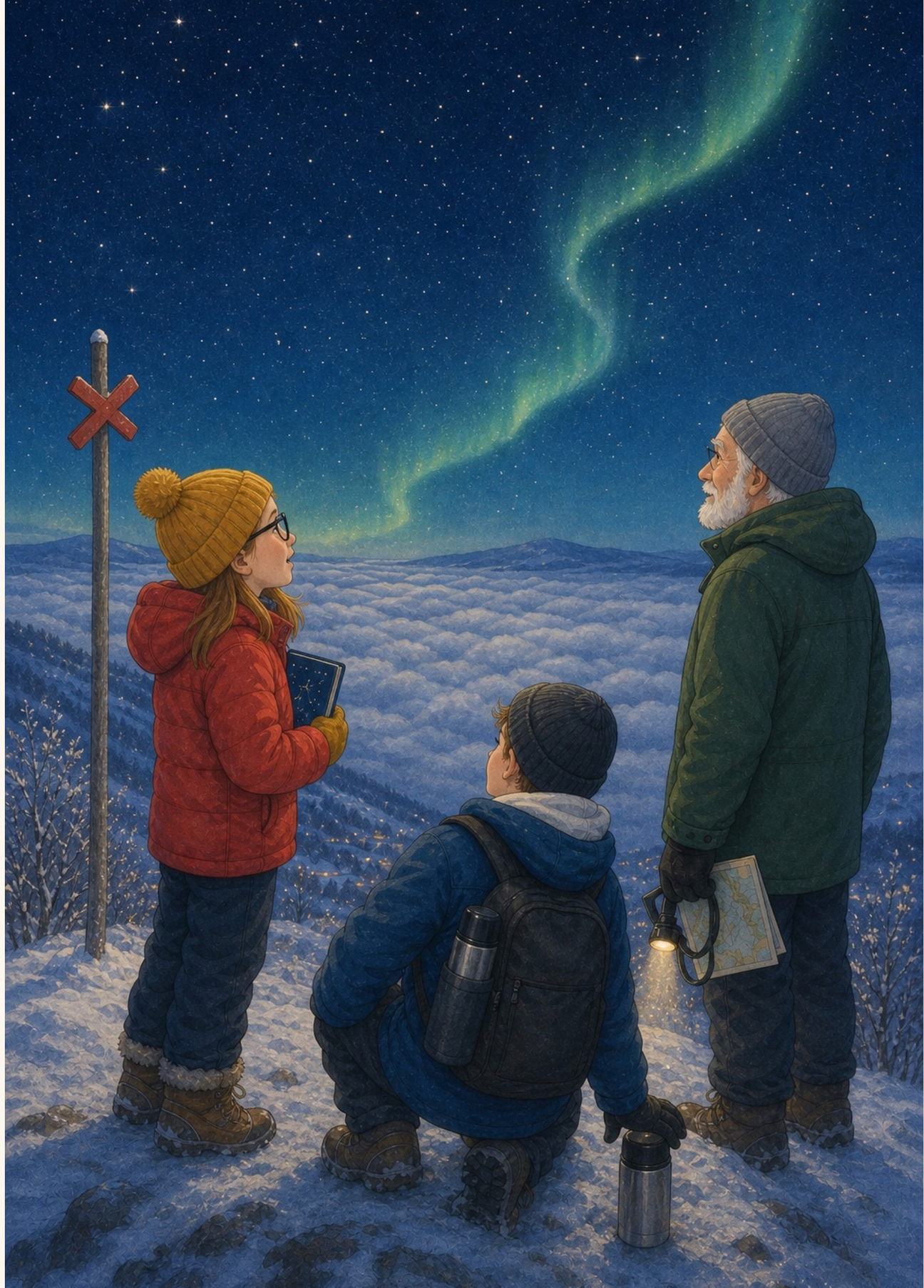

Trærne ble lavere, glisnere, og så tok de slutt. Foran dem lå snaufjellet åpent i hodelyktens skinn. Vinden dro i Selmas hette og prøvde å snuse på ørene hennes. Hun tok tre skritt, så tre til.

Oliver stanset ved en stein som stakk opp av snøen. «Jeg sa jo at det aldri blir noe av det.» Men han satte ikke ned termosen. Bestefar pekte mot den neste myke ryggen på fjellet. «Derfra ser vi over skydekket.» Selma så ikke tilbake på den lange veien. Hun pekte på det neste røde krysset. «Først dit», sa hun. «Så neste.»

Ved den siste stolpen ble det plutselig stillere. Skyene lå fortsatt der nede, myke og tykke over landsbyen. Over Selma var det stjerner, flere enn prikkene på servietten hennes og mye klarere.

Bestefar slukket hodelykten. Oliver satte ned termosen uten et klunk. «Jaha», hvisket han. Selma holdt pusten. Først så hun bare stjernene. Så kom en blek grønn stripe bak fjellkanten, tynn som en strek fra pennen hennes. Den krøllet seg. Den vokste. «Oliver», sa Selma. «Se nå.»

Den grønne streken ble til et bånd. Båndet bøyde seg og flagret, som om himmelen ristet ut et langt silkeskjerf. Et bånd til tente seg. Så danset grønt over hele himmelen, høyt over skyene og lampene.

Ingen sa noe først. Oliver tok av seg den ene votten og tok den straks på igjen. «Det er på ordentlig», hvisket han. Bestefar helte varm sjokolade i tre små kopper. Selma sto mellom dem og fulgte de grønne buene til hun ble stiv i nakken. Over dem bøyde nordlyset seg én gang til, enda lengre over stjernene.

Sjokoladeplaten ble mindre og mindre. Først forsvant hjørnene, så de siste rutene. Oliver fant en smule i votten og spiste den også. Termosen ble lettere, mens grønt lys fortsatte å slynge seg over den mørke himmelen.

Selma tok fram servietten. Der var prikkene, krusedullen, den hvite toppen, SKYER og LAMPER. Hun tegnet tre små figurer på et fjell og et stort grønt bånd over dem. «Kan jeg få tegne én stjerne til?» spurte Oliver. Selma rakte ham pennen.

Selma og nordlyset

Selma, storebror Oliver og bestefar Lennart tar nattoget til fjells for å se nordlyset. Skyer, lamper og et voksende rot står i veien, helt til Selma leser sine egne små ledetråder på en ny måte.

nb-no.sagatilldig.se

